

LIRAEI

GARTH
NIX

Volí si stezku chodec, nebo stezka chodce?

TRITON

Garth Nix

Lirael

LIRAEI

GARTH
NIX

TRITON

Copyright © Garth Nix, 2001
Translation © Milan Žáček, 2005
Illustrations © Marta Macková, 2005
Cover design © HarperCollins Publishers. Background
design by Larry Rostant.

© TRITON, 2005

ISBN 80-7254-660-0

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.triton-books.cz

Poděkování

Mnohokrát děkuji Ginee Seové, mé redaktorce v nakladatelství HarperCollins, za redakční pomoc a obzvláště za to, že mi dodala odvahy, abych se vrátil a vylíčil víc z Liraelina příběhu.

*Věnováno Anně, mé rodině a přátelům
a památce Bytenix (1986-1999), rozené Nezbedné Fenky.*

Prolog

Bylo horké parné léto a všude se rojili komáři, od líhnišť na zahnívajících, rákosím porostlých březích Rudého jezera až po úpatí hory Abed. V mračnech hmyzu se míhali ptáci s rozzářenýma očkama a dosyta se krmili. Nad nimi kroužili dravci, kteří požírali zase je.

U Rudého jezera však bylo místo, kam nezaletěl ani jeden komár či pták a kde nerostla žádná tráva ani rostlina. Nízký kopec, něco přes dvě míle od jeho východního břehu. Pahorek udusané hlíny a kamení, pustý a podivný bod mezi okolními nehostinnými lučinami a zeleným lesem, který se šplhal po neďalekých svazích.

Pahorek neměl jméno. Pokud se někdy objevilo na mapě Starého království, tato mapa byla dávno ztracena. Kdysi v okolí stály i statky, ale nikdy ne blíže než na vzdálenost jedné míle. I když tu ještě sem tam lidé bydleli, nikdy se na zvláštní kopec nedívali ani o něm nemluvili. Nejbližší město byl Okraj, pochybné sídlo, které se nikdy nedočkalo rozkvětu, ale pořád se nevzdávalo naděje, že někdy přijde. Obyvatelé Okraje věděli, že nejmoudřejší je se východnímu břehu Rudého jezera vyhýbat. Oblasti kolem kopce se stranila i lesní a luční zvířata, stejně jako se instinktivně nepřibližovala k nikomu, kdo se vydával tímto směrem.

Jako třeba k muži, který stanul na okraji lesa, kde se kopce rozplývaly do pobřežní roviny. Vyzáblému plešatícímu muži

oděnému do kožené zbroje, která jej halila od kotníků po zápěstí, u krku a každého kloubu byla vyztužena pláty rudě pomalovaného kovu. V levé ruce držel obnažený meč, jehož čepel měl opřenou o rameno. Pravou ruku položil na kožený bandalír, který měl přepásaný přes hrud'. Z bandalíru viselo sedm zvonců; nejmenší se podobal krabičce na léky, největší svou velikostí připomínal zaťatou pěst. Z pouzdra visely k zemi dřevěné rukojeti. Černé ebenové rukojeti, po nichž muž klouzal prsty jako pavouk po stěně.

Kdyby ho někdo viděl, poznal by, že ebenové rukojeti patří zvoncům a že ty určují totožnost muže, ne-li jménem, tak alespoň příslušností. Byl to nekromant a nesl si sedm zvonců svého temného umění.

Muž nějakou dobu shlížel na pahorek a docházelo mu, že dnes nebude jeho prvním návštěvníkem. Na holém kopci stáli přinejmenším dva lidé a tetelení vzduchu naznačovalo, že se zde nacházejí i další, méně viditelné bytosti.

Muž zvažoval, zda má vyčkat do soumraku, věděl však, že nemá na vybranou. Nepřicházel na pahorek poprvé. Hluboko pod jeho vrcholem se skrývala moc, uvězněná v hlíně. Ta ho přivábila přes celé království, přivolala ho do své blízkosti, dnes, v den letního slunovratu. Volala ho i teď a on nemohl jejímu hlasu odolat.

Přesto si uchovával dost hrdosti a vůle, aby poslední půl míle k pahorku neběžel. Přemohl se jen s vypětím sil, ale když se botami dotkl pusté země na úpatí kopce, učinil tak rozvážlivě a bez náznaku spěchu.

Jednoho z lidí na vrcholu znal a očekával. Starce, posledního z rodu, který sloužil bytosti přebývající pod kopcem a fungoval jako vodič síly, skrývající ji před pohledem čarodějů, kteří vidí všechno v ledové jeskyni. Skutečnost, že stařec je poslední a nemá po boku usmrkaného učedníka, ho naplňovala uspokojením. Blížila se doba, kdy už se ten pod zemí nebude muset skrývat.

Druhá osoba mu známá nebyla. Byla to žena, či něco, co ženou kdysi bylo. Na obličejí měla masku ze zašlého bronzu a tělo jí halily těžké kožešiny severních barbarů. V tomto počasí byly zbytečné a nepohodlné... pokud ovšem kůži nevnímala něco jiného než slunce. Na prstech v hedvábných rukavicích měla několik kostěných prstenů.

„Ty jsi Hráz,“ pronesla cizinka.

Muže překvapilo, jak jejími slovy prochvívá síla. Byla to volnomagická čarodějka, to už vytušil, ale mocnější, než se domníval. Zнала jeho jméno, či jedno z nich – to nejméně důležité, to, které v poslední době používal nejčastěji. I on byl volnomagický čaroděj, tak jako všichni nekromanti.

„Služebníku Kerrigora,“ pokračovala žena. „Vidím na tvém čele jeho znamení, byť se ti je s jistou obratností daří skrývat.“

Hráz pokrčil rameny a dotkl se na čele toho, co se zdálo být Výsadním symbolem. Znak pukl na dvě části a odpadl jako rozbitý strup, pod ním se objevila ošklivá jizva, která se mu plazila a svíjela na kůži. „Nesu znamení Kerrigorovo,“ odpověděl nevzrušeně. „Leč Kerrigor zmizel. Spoutala ho Abhorsenka a posledních čtrnáct let je uvězněný.“

„Budeš mi nyní sloužit,“ pravila žena hlasem, který nepřipouštěl námitek. „Pověz mi, jak mohu navázat kontakt se silou, jež dřímá pod tímto kopcem. I ta se podrobí mé vůli.“

Hráz se poklonil a potají se pousmál. Nepřipomínala mu tato situace dobu, kdy sám přišel k pahorku, za dnů po Kerrigorově pádu?

„Na západní straně stojí kámen,“ řekl a ukázal mečem. „Odval ho a spatříš úzkou chodbu, která ubíhá ostře dolů. Jdi tou chodbou, až ti cestu zatarasí kamenná deska. Na úpatí kamene uvidíš louži prosakující vody. Ochutnej ji a zakusíš sílu, o níž mluvíš.“

Nezmínil se o tom, že chodba je jeho práce, výsledek pětiletého úsilí, ani že prosakující voda je první viditelný důkaz boje za svobodu, který trvá už více než dva tisíce let.

Žena přikývla. V úzkém pásu bledé kůže kolem masky nebyl patrný žádný výraz, tvář za ní byla chladná jako kov. Potom se žena otočila a pronesla zaříkadlo, s jehož každým slovem se jí z otvoru masky vyvalil bílý kouř. Když byla hotova, vedle nohou se jí zhmotnili dva tvorové a spočinuli tam, takřka k nerozeznání od povrchu kopce. Dvě neskutečně tenké, neurčitě lidské bytosti, jejich těla tvořila rychle se převalující mlha a jejich kosti planuly modrobílým ohněm. Volnomagičtí elementálové, druh, kterému lidé říkají hiš.

Hráz si je bedlivě prohlédl a olízl si rty. S jedním by si poradil, ale dva by ho mohli donutit ukázat síly, které by bylo v této chvíli nejlepší nepředvádět. Stařec by mu nijak nepomohl. Celou dobu jen tak seděl a mumlal si; živý vodič pro nějakou část síly skryté v kopci.

„Pokud se nevrátím do setmění,“ podotkla žena, „a ty vyhledáš úkryt ve Smrti, mí sluhové tě roztrhají na kusy, tělo i duši.“

„Počkám tady,“ opáčil Hráz a usadil se na drsnou hlínu. Když znal pokyny hišů, nepředstavovali pro něho žádné nebezpečí. Položil meč na zem, přiblížil se jedním uchem k pahorku a přitiskl je k půdě. Slyšel neutuchající šepot síly pod povrchem, prostupující všemi vrstvami hlíny a hornin, ačkoli jeho vlastní myšlenky a slova vězením proniknout nedokázaly. Pokud bude třeba, posléze se vydá do chodby, napije se vody a obnaží svou mysl. Vyšle myšlenky zpátky po uzoulinkém pramínku, který se prodral všemi sedmi třikrát zakletými ochrannými vrstvami. Stříbrem, zlatem a olovem; jeřábem, jasanem a dubem; a sedmou vrstvou z kostí.

Nedíval se, když žena odešla, ani se nepohnul, když zaslechl, jak odvaluje velký kámen, třebaže to byl výkon přesahující schopnosti běžného člověka či jakkoli početné skupiny lidí.

* * *

Když se žena vrátila, Hráz stál přímo uprostřed pahorku a upíral zrak k jihu. Hišové stáli vedle něho, ale dokud se jejich paní šplhala vzhůru, ani se nepohnuli. Stařec seděl, kde se zdržoval celou dobu, a pořád si drmolil, ačkoli Hráz nedokázal určit, zda pronáší zaklínadla, nebo nesmysly. Nebyla to kouzla, která by mu byla povědomá, třebaže v mužově hlase cítil moc kopce.

„Budu sloužit,“ řekla žena.

Povýšenost, ale ne síla, z jejího hlasu zcela vymizela. Hráz si všiml, jak se jí při pronesení těchto slov zaškubaly krční svaly. Pousmál se a zvedl ruku. „Příliš blízko kopce byly vztyčeny Výsadní kameny. Zničíš je.“

„Zničím,“ souhlasila žena a sklopila hlavu.

„Byla jsi nekromantka,“ pokračoval Hráz. V minulosti si k sobě Kerrigor připoutal všechny nekromanty z království, aby mu sloužili jako drobní poddaní. Většina jich zahynula, buď při Kerrigorově pádu, nebo v následujících letech rukou Abhorsenky. Někteří přesto přežívali, ale tato žena služebnicí Kerrigora nikdy nebyla.

„Kdysi dávno,“ odpověděla žena.

Hráz v ní vycítil slabý záblesk života, skrytý hluboko pod očarovanými kožešinami a bronzovou maskou. Tato čarodějka je stará, velmi, velmi stará – to je pro nekromantku, která musí kráčet Smrtí, velká nevýhoda. Studená řeka má zvláštní zájem o ty, kdo unikají jejím spárům mimo jim určený věk.

„Znovu se chopíš zvonců, pro práci, která tě čeká, budeš totiž potřebovat mnoho Mrtvých.“ Hráz si odepjal vlastní bandolér a opatrně jí jej předal; dával si pozor, aby nemotorným pohybem zvonce nerozezněl. Pro svou potřebu si ponechal další sadu sedmi zvonců, kterou sebral menšímu nekromantovi během zmatků, následujících po Kerrigorově porážce. S jejich znovunabytím se bude pojit určité riziko, neboť se nacházejí v hlavní části království a to už dlouhou dobu spravuje král s královnou Abhorsenkou. Pro své bezprostřední plány však

zvonce nepotřebuje a ani je nemůže vzít na místo, kam se nyní hodlá vydat.

Žena zvonce převzala, ale bandalír si nenasadila. Místo toho napřáhla pravou ruku dlaní nahoru. Zblyštěla se v ní drobná jiskřička, kovová střepina zářící vlastním jasným, bílým ohněm. Hráz nastrčil ruku a střepina vyskočila a zabořila se mu pod kůži, aniž mu vytekla jediná kapka krve. Potom si dlaň přitáhl ke tváři a ucítil sílu ukrývající se v kovu. Pomalu sevřel prsty a usmál se.

Tento úlomek tajuplného kovu nebyl pro něho. Bylo to semínko, semínko, které lze zasadit do mnoha půd. Hráz pro něj měl konkrétní upotřebení, mimořádně úrodný záhon, kde vyroste do plné plodnosti. Ale nejspíše uplyne ještě řada let, než je bude moci zasadit tam, kde napáchá nejvíce škod.

„A ty?“ zeptala se žena. „Co uděláš ty?“

„Já půjdu na jih, Chlorr s Maskou,“ pravil a prozradil tím, že zná její jméno – a kromě něj ještě mnoho jiného. „Na jih do Ancelstierre, za Zed'. Do své vlasti, ačkoli duší nejsem dítětem její bezmocné půdy. Mám tam spoustu práce, tam a ještě mnohem dál. Ale uslyšíš o mě, až budu potřebovat. Nebo pokud se ke mně donesou zprávy, které mi nebudou po chuti.“

Pak se otočil a bez dalšího slova odešel. Neboť pán se nemusí loučit se žádným ze svých sluhů.

Část první

Staré království

Čtrnáctý rok po restauraci krále Prubíře I.

Kapitola 1.

Nepovedené narodeniny

Hluboko ve snu Lirael ucítila, jak ji někdo hladí po čele. Jemný, vláčný pohyb, chladivá ruka na její rozpálené kůži. Dívka cítila, jak se usmívá a z dotyku se těší. Potom se sen proměnil a čelo se jí zakabonilo. Dotyk už nebyl něžný a láskyplný, nýbrž hrubý a drásavý. Už ji nechlادil, nýbrž žhnul, spaloval ji...

Probudila se. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, že ze sebe strhla pokrývku a leží tváří na hrubě utkaném povlaku slamníku. Byl vlněný a velmi škrábal. Polštář ležel na podlaze. Jeho povlak strhla v průběhu nějaké noční můry a teď visel přehozený přes židli.

Lirael se rozhlédla po malém pokojíku, ale nevšimla si žádných dalších známek nočního blesnění. Jednoduchá skříň z ohoblovaného borovicového dřeva pořád stála na místě a matný plechový zámek byl pořád zavřený. Stůl a židle pořád stály v protilehlém koutě. Cvičný meč pořád visel v pochvě na desce dveří.

Musela to být poměrně klidná noc. Někdy ve spánku hemžícím se nočními můrami chodila, mluvila a zanechávala po sobě spoušť. Vždycky však jen ve svém pokoji. Ve svém milovaném pokoji. Nedokázala snést pomyšlení, jak by se jí žilo, kdyby byla nucena vrátit se do rodinných komnat.